

Phần 10

Chương 37

Nghê Giản mua cho Lục Phồn chiếc vé tàu xuất phát lúc 3h hơn, đến đúng giờ sẽ là 9g30 tối.

Nghê Giản liếc nhìn màn hình di động, 9h45. Cô không cho anh biết địa chỉ cụ thể. Nếu anh đến, tất nhiên sẽ gửi tin hỏi cô.

Nghê Giản đợi đến 11h, điện thoại không có bất kỳ động tĩnh gì. Cô quay đầu nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, khởi động quay đầu xe, đi đến bãi đỗ xe ở phía Tây.

Cô khóa xe cẩn thận, rút chìa, rời bãi đỗ. Lúc chuẩn bị đi, điện thoại rung. Nghê Giản vừa mở ra nhìn, khẽ giật mình. Cô vội vã nhấn mấy chữ: Anh đang ở đâu?

Lục Phồn cầm chiếc túi trong tay đặt xuống cạnh chân, cúi đầu trả lời: Tàu điện ngầm dừng rồi, anh ra phía cửa Bắc, nghe nói bên này dễ gọi xe. Em cho anh địa chỉ đi.

Sau khi tin nhắn gửi đi, khoảng hai ba giây, Nghê Giản đã trả lời - Đứng yên đấy đừng đi đâu.

Nghê Giản lái xe từ cửa Tây đến nhà ga phía Bắc, mất 6 phút. Gần như vừa liếc mắt, cô đã nhìn thấy Lục Phồn.

Anh đứng trong đám người gọi taxi, tay cầm một chiếc túi to tướng, trên lưng vẫn là chiếc ba lô cũ, không biết quần áo hay thứ gì đó, phồng tướng, thoạt nhìn hơi nặng một chút. Tuy nhiên, anh vẫn đứng rất nghiêm chỉnh.

Anh mặc chiếc áo khoác màu đen, trên cổ quàng chiếc khăn màu nâu cô mua. Ánh đèn và những bông tuyết rơi trên người anh. Những cánh hoa màu trắng lấp lánh núp trong mái tóc ngắn của anh rồi biến mất. Nghê Giản biết, tuyết hóa thành nước, lưu lại trên sợi tóc anh.

Khi còn cách hai mươi mét, Nghê Giản dừng bước gọi tên anh: “Lục Phồn”. Sau tiếng gọi đó, giọng cô tăng nhẹ: “Lục Phồn”.

Trời gió tuyết, buổi đêm lạnh lẽo, nhà ga ồn ào. Giọng cô không lớn lắm, lại dường như mang theo sức mạnh hiếm có, xuyên thấu hết thảy.

Lục Phồn quay lại, giữa những bông tuyết trắng hỗn loạn bay cao nhìn thấy người con gái của anh.

Ánh mắt chạm nhau.

Giờ phút này, tâm trạng phiêu bạt mấy ngày nay của Nghê Giản đã trở về vị trí.

Gió chà xát làm cay mắt.

Cô há to miệng, muốn lại gần gọi anh, nhưng cổ họng bị một cơn gió rót vào, mắc kẹt.

Nghê Giản nheo mắt, im lặng.

Một lát sau. Cô đi về phía anh.

Anh cũng vậy.

Khoảng cách rút ngắn còn một bước.

Những tiếng động rầm rĩ xung quanh không còn nữa. Giữa bọn họ chỉ còn sự tĩnh lặng.

Lục Phồn buông túi, tiến lên một bước, đến bên cô.

Không ai lên tiếng.

Nghê Giản ngẩng đầu, Lục Phồn rử mắt, hai tay nâng gò má lạnh buốt của cô, mút lên đôi môi cô.

Trong đó là toàn bộ nỗi nhớ nhung.

Nụ hôn vừa chấm dứt, hơi thở của cả hai đều hơi bất ổn.

Môi Lục Phồn thối lui. Một mảnh tuyết trượt khỏi gò má Nghê Giản, đến bên môi, tan mất, bờ môi Nghê Giản mát lạnh.

Không chỉ môi, trên lông mi cũng phủ nước và tuyết. Cô chớp mắt, thu Lục Phồn lại. Cột đèn phía sau bọn họ, chiếu ánh sáng trắng lạnh toát. Trong mắt đối phương, bọn họ đều trở nên chân thật rõ ràng hết mức. Một lúc sau, Nghê Giản bỗng nhiên cười cười, nói với Lục Phồn: “Đi thôi”.

Lục Phồn gật đầu, một tay nhấc túi lên, một tay dắt cô.

Nghê Giản đưa Lục Phồn đến bãi để xe. Sau khi mở cửa, cô bảo anh cất túi và ba lô vào. Lục Phồn nhìn chiếc xe, nhíu mày.

“Tự mình lái xe đến đây à?”.

Nghê Giản gật đầu, vươn tay kéo cửa trước, đang định ngồi vào vị trí lái, liền bị Lục Phồn giữ chặt: “Đề anh lái”.

Nghê Giản nhìn anh, bỗng hiểu vì sao anh vừa tới đã cau mày.

Cô là kẻ điếc. Người điếc thì không thể lái xe.

“Ồ Mĩ em có bằng lái rồi đấy”. Cô mấp máy môi: “Tiểu Thiên làm giúp em. Kỹ thuật của em coi như cũng được, chưa từng xảy ra chuyện. Thi thoảng cũng vụng trộm lái xe. Lần trước em lái xe của Tiểu Thiên, không nghiêm trọng thế đâu”.

Lục Phồn vẫn không buông tay. Nghê Giản kéo môi mỉm cười: “Xe này là của mẹ em đưa em sử dụng. Bà ấy không để ý thì anh lo lắng gì chứ”.

Nói xong, thấy trong ánh mắt Lục Phồn càng thêm lo lắng, cô thở dài, thỏa hiệp. “Được rồi, để anh lái”.

Nghê Giản nói địa chỉ, đợi Lục Phồn thiết lập xong hướng dẫn chỉ đường, liền nhắm mắt dựa vào ghế phụ. Đối với một người thích ngủ mà nói, hơn nửa đêm chưa được lên giường đúng là tra tấn.

Tuyết rơi đường xấu, không thể tăng tốc, hơn nữa Lục Phồn vốn lái xe cẩn thận, bởi vậy mà tốc độ càng thêm chậm.

Nghê Giản ngủ một giấc trên xe, lúc gần đến mới tỉnh dậy.

Xe dừng. Nghê Giản ngái ngủ, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ồ, đến rồi”.

Lục Phồn vươn tay vuốt tóc giúp cô, xoay đầu cô lại: “Đây là đâu?”.

Nghê Giản: “Chữ to thế kia, anh không nhìn thấy à?”.

“Không phải... đến nhà em sao?”.

“Gì cơ?”. Nghê Giản ghé sát, dụi dụi mắt: “Anh nhắc lại lần nữa xem nào, tôi quá, em không nhìn rõ”.

Lục Phồn nói lại lần nữa. Nghê Giản sửng sốt, vừa ngạc nhiên vừa không biết giải quyết thế nào: “Em không mua nhà, cũng không thuê nhà, nên lấy đâu ra nhà”.

Lục Phồn: “...”

Anh nhìn cô hai giây, thấp giọng hỏi: “Mấy ngày qua em vẫn luôn ở đây đây à?”.

Nghê Giản: “Vâng”. Cô trả lời tỉnh rụi, trái tim Lục Phồn chưa xốt từng cơn. Anh vuốt ve gương mặt cô: “Không phải em về nhà đón năm mới sao, vậy... Sao không quay lại?”.

Nghê Giản giật mình, giờ mới hiểu “nhà” theo lời anh nói nghĩa là gì.

Ngôi nhà kia, là nhà của Trình Hồng, là nhà của Tiêu Miển.

Trong mắt người khác, đó cũng là nhà của cô.

Nhưng cô biết, không phải, vốn không phải như thế.

Vào phòng khách sạn, Lục Phồn buông túi và ba lô xuống, cởi áo khoác ra. Nghê Giản kéo kéo chiếc túi đen, hỏi: “Anh mang theo lắm đồ thế, cái này đựng gì vậy?”. Lục Phồn chưa trả lời, cô đã giật miệng túi, vừa nhìn liền ngẩn người.

“Anh lấy ở đâu ra những thứ này thế?”.

Lục Phồn: “Mua”.

“Anh mua những thứ này làm gì?”.

Lục Phồn nhìn cô, không đáp, mặt mũi hơi trầm xuống. Nghê Giản nhìn vàng trán cao sáng sủa của anh, ngừng vuốt tóc, hít sâu một hơi.

“Đồ ngốc”.

Cô mắng một câu, trong mắt nổi sương mù.

Anh tưởng cô gọi anh đến để gặp người nhà cô. Vì gặp người nhà nên anh chuẩn bị hết mọi thứ, một túi lớn quà gặp mặt, nào thuốc bổ, đặc sản, đủ loại.

Trình Hồng sẽ thích những thứ này sao?

Người nhà họ Tiêu sẽ thích những thứ này sao?

Sẽ không.

Trình Hồng căn bản không muốn gặp anh.

Còn người nhà họ Tiêu, thậm chí không biết cô đã kết hôn, và chồng của cô tên là Lục Phồn.

Tên ngốc này.

Nghê Giản quay mặt lại, hỏi: “Bỏ ra bao nhiêu tiền?”.

Lục Phồn ngẩng đầu: “Không nhiều”.

Nghê Giản lại gần, trừng mắt với anh: “Anh vẫn không thành thật gì cả, không biết nói dối thì đừng nói nữa”.

“Anh không nói dối mà”. Lục Phồn nhú mày: “Thôi đừng nói nữa, em đi tắm đi ngủ đi, mắt đen hết rồi kìa”.

Nghê Giản nhắc chân đạp anh: “Mắt anh mới đen kìa kìa, anh đi tắm đi”.

Nói xong, cô đi ra cửa.

Lục Phồn kéo cô lại: “Em đi đâu đấy?”.

“Em còn có thể đi đâu chứ?”. Nghê Giản tức giận: “Đi ra quán kiếm đồ ăn cho anh”.

“Giờ làm gì có”.

Nghê Giản nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm nay là giao thừa”.

“À”.

Lục Phồn buông tay ra.

Nghê Giản ra ngoài, trước khi đi, còn giục anh tắm rửa.

Lục Phồn tắm xong đi ra, Nghê Giản đã về. Trên bàn để một chiếc khay, bên trong bày một suất cơm thịt bò.

“Anh ăn đi”. Nghê Giản nói.

Lục Phồn đi tới: “Còn em thì sao”.

“Em ăn lâu rồi”. Nghê Giản nói xong đi vào nhà tắm.

Đợi cô tắm rửa xong, Lục Phồn cũng ăn cơm xong.

Nghê Giản nhìn chiếc khay, trong bát sạch sẽ, không thừa hạt com nào.

Rõ là anh rất đói bụng.

Nghê Giản hỏi: “Đủ no chưa?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản đi đến đầu giường sấy tóc. Lục Phồn đứng đấy nhìn một hồi, lại gần, nắm lấy tay cầm của chiếc máy sấy. Nghê Giản ngẩng đầu, Lục Phồn nói: “Để anh giúp em”.

“Không cần đâu”. Nghê Giản từ chối, chỉ chỉ chiếc giường: “Anh ngủ đi”.

Cô nhỏ phích cắm máy sấy, mang vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Tiếng vù vù từ bên trong truyền ra. Lục Phồn ngồi trên giường, lẳng lặng nghe.

Qua năm phút đồng hồ, Nghê Giản đi ra. Thấy Lục Phồn ngồi trên giường, quần áo chưa cởi, cô nhú mày: “Sao anh còn chưa ngủ, lặn lội suốt một ngày không thấy mệt à?”.

Lục Phồn nhìn ra tâm trạng của cô không tốt, không giải thích thêm, đứng dậy cởi quần áo: “Đi ngủ thôi”.

Anh vừa tắm rửa xong nên chỉ mặc quần lót, bên ngoài khoác một chiếc áo và quần bông mỏng, đứng dậy cởi rất nhanh.

Lục Phồn cởi quần áo xong, vén chăn chui vào.

Nghê Giản cởi áo choàng tắm, đứng trước mặt anh thay chiếc áo ngủ bằng to tắm mỏng, không mặc áo lót.

Lục Phồn nhìn cô, yết hầu hơi ngứa ngáy.

Nghê Giản vừa quay đầu, chạm phải ánh mắt của anh. Cô ngạc nhiên một giây, tiếp theo trong mắt đã có hứng thú.

“Muốn làm à?”.

Lục Phồn không trả lời. Nghê Giản đến bên giường, nhìn anh từ trên cao: “Nói đi”.

Lục Phồn vẫn không lên tiếng. Đuôi mắt Nghê Giản khẽ nhếch, nở nụ cười nhàn nhạt: “Không muốn đúng không? Vậy đi ngủ thôi”.

Cô vén chăn lên, nằm dán người vào anh: “Anh tắt đèn đi”.

Lục Phồn không nhúc nhích, ánh mắt di dời lên mặt cô, đen nhánh và bình lặng. Nghê Giản nằm đó, trợn mắt nhìn anh: “Rốt cuộc anh có muốn ngủ không? Tắt đèn đi!”.

Lục Phồn không tắt đèn, nằm sấp người xuống, ghé mặt lại gần, môi đặt lên miệng cô.

Nghê Giản ra đòn, khép chặt đôi môi không cho anh đi vào.

Cổ họng Lục Phồn ram ráp, anh đưa tay, dọc theo cổ cô đi xuống, nôn nóng vuốt ve, thăm dò, đi thẳng từ ngực trượt xuống eo, chui vào giữa hai chân, tiến đến nơi.

Tiếp theo, môi cũng thuận xuống. Anh lấy chân đá văng chăn màn, chuyển động cơ thể. Cuối cùng, môi anh cũng đã đến chỗ đặt tay.

Nghê Giản kêu thành tiếng.

Toàn thân cô như một chiếc lò xo kéo căng đến giới hạn lớn nhất, động tác vô lực.

Chỉ có bản năng run rẩy.

Anh dùng cách thức này công phá cô.

Nghê Giản mềm nhũn thành nước, không còn lực để phản công. Cô cất tiếng rên rỉ, thở dốc, vươn tay kéo tay anh.

“Vào đi”. Cô nói: “Lục Phồn, anh vào đi.”

Chương 38

Tuyệt rơi cả đêm.

Sáng năm mới, thành phố Bắc Kinh trắng xóa một mảnh. Đây là trận tuyết lớn nhất trong mấy năm qua.

Người mỗi nhừ nhưng ngủ rất say.

Nghê Giản ngủ đến 1h chiều mới ung dung tỉnh giấc. Lúc ngủ dậy cô phát hiện, thấy Lục Phồn lần đầu tiên không dậy sớm.

Rèm cửa không kéo lại, ánh sáng chiếu chói lòa. Lục Phồn nhắm mắt, ngủ say sưa.

Nghê Giản lẳng lẳng nhìn hồi lâu, nhin không được, thò tay ra khỏi chăn, sờ hàng mi dày của anh, sau đó chuyển qua đôi mày hình ngọn núi, vuốt ve mấy cái, từ gương mặt đi xuống, đến bên môi.

Đêm qua, chính hai cánh môi này đã làm loạn trên người cô. Cảm giác đó, cô không quên. Tưởng chết, lại như sống sót, kích thích chưa từng có.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi dịu dàng, ngón tay di chuyển, dừng trên bộ ria mép màu xanh, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh.

Anh là một người đang tồn tại, một người đàn ông ở ngay trước mắt. Anh ngủ bên cạnh cô, cơ thể trần trụi dán lên da cô.

Anh tên là Lục Phồn. Ba tháng nữa anh tròn 30 tuổi. Anh là một người đàn ông bình thường.

Hình thức của anh không tệ, có thể nói là khá đẹp trai, nhưng vẫn chỉ là một người đàn ông bình thường không có gì bình thường hơn.

Anh nhận số tiền lương ít ỏi, làm công việc mà rất nhiều người không muốn làm.

Anh điềm tĩnh, chín chắn, kiên định, cũng không mập mờ hay cô độc.

Nghê Giản tưởng tượng, có lẽ trong một thế giới song song khác, anh và cô gần như kết thúc ở quãng thời gian thơ ấu bị che giấu kia.

Anh trải qua những năm tháng yên bình, quen biết một cô gái dịu dàng, lấy vợ rồi sinh con. Có thể là con trai, cũng có thể là con gái. Có lẽ là một trai một gái.

Cuộc đời của anh, bình dị và hạnh phúc.

Nhưng đó là những hình ảnh ở một thế giới khác. Còn ở đây, giờ phút này, không có cô gái dịu dàng nào hết.

Ôm anh ngủ, chỉ có cô.

Lục Phồn tỉnh dậy, Nghê Giản đã vệ sinh, thay quần áo xong. Cô đứng bên cửa sổ sát đất ngắm cảnh tuyết, bóng lưng mảnh mai thẳng tắp trầm mặc.

Lục Phồn nằm đó, nghiêng đầu nhìn mấy giây, vén chăn lên, tìm ở cuối giường chiếc đồ lót nhăn nhúm. Anh mặc đồ lót xong, mặc chiếc quần ở tủ đầu giường, đến bên cạnh Nghê Giản.

Ôm lấy eo Nghê Giản.

Cô giật mình, xoay người vào trong lòng anh.

“Tỉnh rồi à?”

Lục Phồn gật đầu. Nghê Giản ngược mắt nhìn anh.

Anh không mặc áo, cơ thể trần trụi với đường cong trơn láng, cơ bắp rắn chắc.

Cô biết thân hình anh rất đẹp. Nghê Giản đưa tay lên ngực anh, chạm rãi đi xuống, vuốt ve cơ bụng. Sau đó, cô búng một cái, nhếch môi liếc anh: “Còn trêu chọc em, đêm qua chưa đủ à?”

Lục Phồn không lên tiếng, ánh mắt tối như mực thu lấy cô. Nghê Giản không nói nữa, dán mặt vào ngực anh, dựa lên lồng ngực nóng hầm hập của anh một lúc.

Hiếm khi yên bình như thế.

Ngủ qua bữa sáng, bọn họ đi thẳng ra ngoài ăn trưa.

Đối diện khách sạn là trường đại học, khu phố ẩm thực nằm rải rác gần đó. Nhưng vì năm mới, sinh viên ở lại trường ít đến thương cảm. Vì thế, quán xá

xung quanh hầu như đóng cửa hết, chỉ lẻ tẻ một vài quán mở cửa, giống như tranh giành chiến sĩ thi đua.

Lục Phồn dắt Nghệ Giản đi thông thả dọc con đường. Hai dấu chân song song đọng trên tuyết, một lớn một nhỏ.

Nghê Giản cúi đầu, nhìn thoáng qua giày của Lục Phồn, nghiêng đầu hỏi: “Sao không đi đôi giày em mua?”.

Lục Phồn cũng nhìn giày của mình, ngẩng đầu trả lời: “Đôi này vẫn đi được”.

Nghê Giản nhíu mày: “Đôi này của anh đi mấy năm, nước tuyết thấm hết vào rồi còn gì”.

“Không đâu”.

Anh vừa nói xong, thấy mặt Nghệ Giản xịu xuống. Anh đổi giọng: “Có một ít”.

Nghê Giản bỗng siết mạnh tay anh một cái, chép miệng: “Nhanh lên, ăn cơm trước đã”.

Bọn họ vào một quán lẩu nhỏ, tên quán rất dân dã, quán “Lẩu Trương Lão Khảm”.

Đây là một quán lẩu giá cả rất phải chăng, nước dùng không tệ, đồ ăn cũng được, thực đơn phong phú. Hai người ăn xong bỏ ra chưa đến 80 tệ.

Lúc thanh toán, Nghệ Giản cho rằng ông chủ tính sai tiền. Lục Phồn chăm chú kiểm tra lại hóa đơn, phát hiện ông chủ đã tính thừa một suất thịt viên. Như vậy sau khi tính xong, thanh toán chưa đến 70 tệ. Quả là rẻ đến không ngờ.

Trên đường trở về, Nghệ Giản nhìn ngó cửa hàng hai bên đường, cuối cùng tìm thấy một cửa hàng vẫn còn bán giày, kéo Lục Phồn vào chọn lấy một đôi.

Trở lại khách sạn, Lục Phồn thay giày tất, Nghệ Giản hỏi: “Anh muốn đi chơi đâu không?”.

Lục Phồn cầm chiếc tất ướt đẫm, nhất thời không trả lời.

Nghê Giản bảo: “Thời điểm này rất hợp để đi chơi, bình thường phải chen lấn, giờ thì thoải mái đi”.

Đương nhiên, đừng nghĩ đến chuyện tới đền chùa.

Lục Phồn suy nghĩ một chút: “Có thể đến Thiên An Môn không?”.

Nghê Giản nhíu mày: “Anh đúng là đưa con tốt của Đảng”.

Tuyết đọng quá dày, không tiện lái xe, Nghệ Giản dẫn Lục Phồn đi tàu điện ngầm.

Nghê Giản không thạo tuyến xe điện ngầm ở Bắc Kinh, cô từng ngồi cách đây ba năm, nên phải tìm hiểu kỹ tuyến đường trước. Cũng may lộ trình không xa, ngồi tuyến số 4 đến Tây Đan, hơn mười phút đã tới nơi.

Quả nhiên là lễ mừng năm mới, trong tàu điện ngầm trang trí hoàn toàn mới, ở cửa lớn treo đèn lồng chữ “Phúc” đỏ chót, rất có không khí ngày lễ. Lúc xuống tàu ở Tây Đan họ còn được nhân viên tặng cho một món quà xuân nho nhỏ - là hai chiếc kết cát tường.

Nghê Giản và Lục Phồn mỗi người một cái.

Nghê Giản cầm chiếc hộp lên lắc lắc, nói với Lục Phồn: “Thật không ngờ, món quà tình nhân đầu tiên của chúng ta lại là thứ đồ chơi này”. Nói xong, cô tự cười thành tiếng.

Lục Phồn nghiêng đầu, nhìn cô hết sức nghiêm túc.

Nghê Giản bĩu môi: “Sao thế?”.

“Không sao cả”. Anh quay mặt đi.

Nghê Giản vô cùng buồn chán mân mê chiếc kết cát tường, không để ý Lục Phồn đang cúi đầu mỉm cười.

Quà tình nhân.

Nghê Giản không ngờ sẽ gặp phải kiểu thời tiết như thế này, lại còn là ngày đầu của năm mới, quảng trường Thiên An Môn vắng như chùa bà đanh, không có người mấy.

Không ngờ, vẫn có một đám người đến đây thưởng thức cảnh tuyết.

Nghê Giản không hiểu lắm. Nếu không phải Lục Phồn hăng hái, có chết cô cũng không nghĩ năm mới sẽ tới đây để ngắm chủ tịch Mao.

Nơi này, cô từng đến khi còn bé. Nghê Giản không biết, Lục Phồn cũng từng tới đây.

Hè năm ấy, lần đầu tiên cả gia đình họ đã đến Bắc Kinh du lịch.

Khi đó, anh còn tới Đại học Thanh Hoa.

Đây là trường đại học anh muốn thi vào.

Rời quảng trường Thiên An Môn, là bốn rưỡi chiều. Nghê Giản dẫn Lục Phồn đi dọc phía Tây con phố Trường An. Lúc đi qua Nhà hát Quốc gia, phía trước không biết ai đã làm rơi tờ quảng cáo màu đỏ thắm.

Nghê Giản dẫm chân lên, cúi đầu nhìn, thoáng dừng lại. Cô rụt chân, xoay người nhặt tờ quảng cáo, liếc nhìn thông tin chính.

19h tối ngày 12 tháng 2, Đoàn nghệ thuật Ý sẽ biểu diễn vở nhạc kịch “Đèn Trời” tại Nhà hát Quốc gia...

Ánh mắt Nghệ Giản chạy xuống dòng cuối cùng, rơi trên hàng chữ nhỏ màu xanh bắt mắt. Trong tầm mắt cô chỉ còn lại hai chữ:

Daniel Su.

Nghệ Giản nhìn quá lâu, khiến Lục Phồn cảm thấy kỳ lạ, anh liền liếc mắt ghé sang.

Là một buổi biểu diễn ca kịch.

Lục Phồn nhìn Nghệ Giản. Cô đang im lặng, cúi đầu.

Một lát sau, Lục Phồn nắm tay cô. Nghệ Giản ngẩng đầu, vẻ mặt ngây ngẩn.

Lục Phồn hỏi: “Nhìn gì thế?”.

“Gì cơ?”.

Lục Phồn chỉ vào tờ quảng cáo: “Cái này”. Con người Nghệ Giản chuyển động, định thần lại, trả lời: “Là một vở ca kịch thôi”.

Lục Phồn không nói thêm. Nghệ Giản khẽ nhếch môi: “Người điếc xem ca kịch, không phải phung phí của trời sao”.

Nói xong, cô rút tay về, đi đến thùng rác bên cạnh, ném tờ quảng cáo vào trong, cất bước rời đi. Lục Phồn nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô hồi lâu, cất bước đuổi theo.

Buổi tối, Nghệ Giản tắm xong từ nhà tắm đi ra, phát hiện Lục Phồn không ở trong phòng. Ba lô và quần áo của anh vẫn ở đây, nhưng không thấy người đâu.

Nghệ Giản cảm thấy hơi lạ, cầm điện thoại nhắn tin cho anh: “Anh đang ở đâu đấy?”.

Đợi mấy phút, không thấy hồi âm. Cô nắm điện thoại, cơn giận dần dần bốc hỏa. Anh ra ngoài không nói một câu là có ý gì.

Một tiếng sau, anh trở về.

Nghệ Giản ngồi trên giường, thấy anh từ cửa đi vào, liếc nhìn một cái xong lại cúi mặt xuống điện thoại. Ngón tay cô ấn rất nhanh. Lục Phồn lại gần, cúi đầu nhìn lướt, là một game nhẹ nhàng. Nhưng thao tác của cô giống như đang đánh nhau.

Anh cảm nhận được tâm trạng của cô đang không tốt. Từ lúc đi chơi về, cô có vẻ không vui.

Nghệ Giản buồn vui thất thường, Lục Phồn biết trước nên hiện tại không cảm thấy bất ngờ. Cô muốn cầu, vậy anh nhường là xong, không sao hết.

Hôm sau, cả ngày ở trong khách sạn, trước khi ăn cơm tối, Nghệ Giản từ nhà tắm đi ra, lại phát hiện không thấy Lục Phồn.

Đợi mười phút mới thấy anh về.

Nghê Giản rất giận.

Đạo này anh càng ngày càng không khai báo.

Nghê Giản ném di động xuống, đi đến nói: “Anh muốn ngắm cô gái nào, cứ nói thật ra đi, em sẽ cho anh thời gian đi hẹn hò, lén lén lút lút như thế thú vị lắm à?”.

Lục Phồn khẽ giật mình, nhíu mày: “Em nói vớ vẩn gì thế?”.

“Em nói bậy gì à?”. Nghê Giản nổi giận, nhón chân nắm chặt cổ áo anh: “Lục Phồn, con mẹ nó, bây giờ anh chán tôi rồi phải không? Muốn thay đổi, đứng núi này trông núi nọ hả?”.

Lục Phồn túm tay cô, hạ xuống: “Em làm sao thế? Ăn phải thuốc nổ à?”.

“Tôi làm sao à?”. Nghê Giản cười lạnh: “Anh xem làm sao được chứ? Hai ngày nay anh làm gì, anh lẳng lẳng biến mất, làm như mất tôi mù ấy! Anh thấy chán tôi, vậy thì biến đi!”.

“Nghê Giản”.

Anh cao giọng, lạnh lùng nghiêm túc.

Nghê Giản không nghe được, nhưng thấy thái dương của anh nổi gân xanh.

Anh đang tức giận.

Nghê Giản không nhúc nhích, đôi mắt lạnh lẽo, trầm mặc nhìn anh.

Ánh mắt thoáng giao thoa, Lục Phồn mím môi quay đi, lấy hai tấm vé trong túi quần ném lên bàn rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, cho đến khi cửa nhà vệ sinh khép lại.

Tầm mắt cô rơi trên bàn.

Cô đi đến, cầm lấy chiếc vé, giật mình.

Vở ca kịch “Đền Trời”.

Hai ghế VIP.

Chương 39

Lục Phồn ở trong nhà vệ sinh lâu hơn ngày thường. Anh ngồi trên nắp bồn cầu hút xong hai điếu thuốc rồi mới đi tắm.

Không biết có phải do lây tính nóng giận vô vợ của Nghê Giản hay không, mà trong lòng Lục Phồn cũng có chút bực bội.

Nghê Giản nóng tính thô bạo như thế nào, Lục Phồn từng lĩnh giáo.

Nghê Giản trả miếng như thế nào, anh cũng biết.

Lúc cô vừa tới tìm anh, còn ác liệt hơn bây giờ nhiều, không nghe lời, đòi chọi, bắt cần đời, không có chuyện gì cũng trêu chọc anh. Anh thấy hơi phiền phức nhưng không kiềm chế được mà ngã nhào vào.

Tính cách của cô là như vậy, Lục Phồn không cảm thấy chán ghét, cũng không muốn cô phải thay đổi. Thậm chí, anh còn không để tâm vì cuối cùng cô đã dành trái tim cho anh.

Hôm giao thừa, trước khi anh bắt tàu đuôi theo, Tôn Linh Thục đã tới tìm anh, nói với anh rằng Nghệ Giản chỉ đùa bỡn anh mà thôi. Lục Phồn không nghe Tôn Linh Thục nói hết liền bỏ đi.

Trong mối quan hệ này, anh bịt tai bịt mắt, trở nên mù quáng. Mấy ngày nay, Nghệ Giản đối xử rất tốt với anh, quan tâm đến anh. Anh tưởng rằng, bọn họ đã không còn sự khác biệt.

Nhưng hình như sai rồi. Người con gái Nghệ Giản này, anh chưa từng hiểu một giây.

Lục Phồn tắm xong đi ra, Nghệ Giản đang nằm trên giường. Hai chiếc vé đặt trên tủ đầu giường. Lục Phồn xóc góc chăn lên, nằm xuống bên cạnh. Giường rất rộng, giữa bọn họ để lộ không ít khe hở.

Lục Phồn nhấn tắt đèn đầu giường. Trong bóng tối, hai người nằm yên lặng, đều không ngủ, không nói một câu.

Không biết qua bao lâu, Nghệ Giản đưa tay sang, nắm tay Lục Phồn trong chăn. Lục Phồn không phản ứng. Nghệ Giản nghiêng người sát lại gần, chui đầu vào trong chăn. Hai tay cô quấn lấy đôi bàn tay to rộng của anh, nhẹ nhàng kéo qua.

Trong chiếc chăn đen kịt, môi cô hôn lên mu bàn tay anh. Lục Phồn mấp máy môi, kéo căng cơ thể bất động. Nghệ Giản buông lỏng tay anh ra, chuyển động trong chăn.

Vài giây sau đó, trên thắt lưng Lục Phồn có thêm hai cánh tay. Anh không kịp ấn chặt, chiếc quần đã bị lột bỏ. Lục Phồn không nén được cơn tức, bắt lấy tay cô.

Nhưng vô dụng.

Cô quyết tâm nịnh nọt anh, lấy lòng anh. Không ngăn được.

Miệng cô mềm mại ướt át, không quá nóng nhưng thiêu đốt anh.

Rõ ràng, đây là lần thứ hai làm chuyện này, nhưng cô dường như đột nhiên nắm giữ cẩn thận hơn, khẽ liếm láp, hôn chậm rãi, thi thoảng gặm cắn, vừa dịu dàng vừa tàn nhẫn.

Quả là muốn giết người.

Đôi mày đen kịt của Lục Phồn cau tít, trong cổ họng phát ra những âm thanh khàn khàn khó chịu.

Làm cho đến khi anh ra, Nghệ Giản mới dừng lại. Chuyện này mệt mỏi quá đi. Nghệ Giản nằm thở bên đùi Lục Phồn, gò má dán lên da anh, trao đổi nhiệt độ của nhau. Mồ hôi trên người cô dấp dính khó chịu. Ý thức Lục Phồn dần tỉnh táo, nhắc tay Nghệ Giản, để đầu cô lộ khỏi chăn.

Hơi thở của Nghệ Giản từ từ ổn định. Trong bóng đêm, cô mở to đôi mắt, không nhìn rõ thứ gì. Nhưng giờ phút này, cô nhìn rõ.

Lục Phồn không có vấn đề, vấn đề là ở cô.

Cô là một kẻ khốn kiếp.

Suốt đêm Nghệ Giản ngủ không yên giấc, lúc mê lúc tỉnh. Không phải giấc mơ tốt đẹp, từng gương mặt lần lượt xuất hiện trong giấc mơ, cô không gọi ra tên của bọn họ, nhưng có thể nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt bọn họ. Hoặc xem thường, hoặc chán ghét. Cuối cùng, tất cả đều hợp lại thành một dáng người.

Đã lâu rồi cô không mơ tới người đó. Cuối giấc mơ, không thấy gương mặt người kia, cô nhìn thấy Lục Phồn. Anh cau mày bảo cô cút đi.

Nghệ Giản bừng tỉnh, toàn thân lạnh như băng, người đổ đầy mồ hôi.

Đèn bật, trong phòng sáng trưng, dưới ánh đèn, gương mặt Lục Phồn ghé sát.

“Sao vậy?”. Anh tự tay lau mồ hôi trên mặt cô.

Con người Nghệ Giản vẫn không chuyển động, đặt cổ định trên mặt anh.

Lục Phồn: “Gặp ác mộng à?”.

Nghệ Giản không trả lời, tay rút khỏi chăn, che lên mu bàn tay của anh. Cô nhắm mắt lại, cọ mặt vào tay anh, dáng dấp nhu thuận hiếm thấy.

Lục Phồn không nhúc nhích.

Vài giây sau, Nghệ Giản mới mở mắt, nói: “Anh hôn nhẹ em, được không?”.

Lục Phồn khẽ giật mình, lát sau cúi đầu đặt một nụ hôn lên chiếc trán bóng mịn của cô.

Nghệ Giản thỏa mãn, khẽ thở phào, nhắm mắt.

Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt hơi hấp háy.

Lúc rời giường, không ai nhắc đến chuyện không vui tối qua. Bọn họ rửa mặt, ăn cơm như bình thường. Buổi sáng không ra ngoài, làm ỏ trong khách sạn xem tivi. Xế chiều đi Viên Minh Viên chơi một chuyến, cơm nước xong xuôi cùng nhau đến Nhà hát Quốc gia.

Trong nghệ thuật biểu diễn Trung Quốc, “Đèn Trời” không hề cần nhạc đệm, đoàn nghệ thuật sẽ trực tiếp đưa dàn nhạc của mình đến nơi biểu diễn, do một người chỉ huy dẫn dắt, mời bạn thân của mình Daniel Su đảm nhiệm nhạc phổ piano.

Một sự kết hợp mạnh mẽ và bắt mắt như vậy nên rạp hát chật ních người.

Lục Phồn không dễ mua được hai chiếc vé VIP, anh phải tìm đến đám chợ đen.

Vị trí của bọn họ gần sân khấu, tiện cho Nghệ Giản quan sát.

Diễn xuất quả thực rất đặc sắc. Đến lúc chào cảm ơn, khán giả dâng cao nhiệt tình, diễn viên cũng hết sức phấn khởi, liên tiếp cảm ơn vài ba lượt mới hạ màn.

Nhưng Nghệ Giản dường như không xem vở diễn, ánh mắt của cô chỉ đặt lên một người.

Người đó mặc chiếc áo bành tô màu đen, ngồi im lặng trên sân khấu, ngón tay khiêu vũ trên những phím đàn đen trắng.

Đã hơn bốn năm.

Cô rời xa cuộc đời anh ta đã bốn năm. Từ mười tám tuổi đến hai mươi hai tuổi. Cô không nhớ rõ bao nhiêu lần ngồi dưới khán đài lờ mờ như vậy, nhìn anh ta tỏa sáng trên sân khấu. Cô bất chấp mưa gió chạy khắp Châu Âu, đuổi theo anh ta từ quốc gia này đến quốc gia khác, xem toàn bộ các buổi biểu diễn. Cô vĩnh viễn không nghe được tiếng đàn của anh ta, nhưng cô chưa từng bỏ cuộc.

Sau bốn năm, cô gặp lại anh ta lần nữa, trông thấy chính mình những năm đó, vừa khùng khiếp vừa buồn cười.

Daniel Su, Tô Khâm.

Nghệ Giản im lặng nhắm mắt mấy lần.

Cô cực kỳ bình tĩnh.

Trái tim không hề nhảy nhót vì anh ta.

Cô chắc chắn.

Sau khi tan cuộc, Nghệ Giản và Lục Phồn ra ngoài bằng cửa Bắc.

Lúc qua sân nghị, Lục Phồn bỗng nhiên dừng bước.

Nghệ Giản hỏi: “Sao vậy?”.

“Có người gọi em”.

Nghệ Giản theo tầm mắt nhìn ra phía sau anh. Một người đàn ông chạy tới, hai mắt tỏa sáng: “Jane, đúng là cô rồi”.

Nghê Giản không lên tiếng, người đàn ông không dừng sự hưng phấn, tiếp tục nói: “Tôi còn tưởng bị hoa mắt cơ đấy. Đúng là cô. Trời ạ, tôi mới ở Châu Phi có mấy năm, cô đã đẹp lên nhiều. Tôi đã bảo tên Tô Khâm kia không biết nhìn hàng gì mà. À, đúng rồi, cậu ấy có biết cô đến đây không?”.

Câu hỏi thốt ra, không đợi Nghê Giản trả lời, lại như nhớ tới chuyện gì, anh ta vội vàng nói: “À, tôi nghe nói... tin tốt cô nên biết. Cậu ta ly hôn rồi... Hiện tại cậu ta đang độc thân, cô vẫn còn cơ hội đấy, từng từ bỏ nhé”.

Nghê Giản hơi ngơ ngác, nhanh chóng trở nên ngây ngẩn.

Thì ra, cô bỏ đi, anh ta kết hôn, rồi lại ly hôn.

Nhưng, những chuyện ấy có liên quan gì tới cô chứ?

Nghê Giản hơi buồn cười.

Thấy cô không có biểu lộ gì, người đàn ông ngẩn người bất ngờ, có chút hoài nghi: “Cái này... cô là Nghê Giản đúng không?”.

Nghê Giản bật cười, trả lời hờ hững: “Đã lâu không gặp”.

Anh ta cười rộ lên: “Tôi đã nói là không nhận sai mà. Đúng rồi, hai hôm nữa chúng tôi có cuộc tụ tập nho nhỏ”. Anh ta móc danh thiếp đưa cho Nghê Giản: “Đây là số điện thoại của tôi. Cô tới thì báo cho tôi biết, tôi sẽ sắp xếp, chắc chắn phải để cô gặp Tô Khâm, lần này đảm bảo không xảy ra sự cố”.

Vừa dứt lời, đằng trước có người gọi, anh ta liền nhét tấm danh thiếp vào tay Nghê Giản, không kịp hàn huyên, vội vàng cáo từ.

Nghê Giản rủ mắt xuống nhìn, lúc ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Lục Phồn.

Cô nhìn thẳng vào anh, chờ anh mở miệng.

Nhưng Lục Phồn không hỏi.

Nghê Giản hít một hơi, bảo: “Đi thôi”.

Đêm nay, Lục Phồn trầm mặc khác thường, Nghê Giản trong lúc vô tình quay đầu, phát hiện anh đang như có như không nhìn cô.

Mấy lần cô định mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Đây chính là chuyện tòi tệ của cô, cô giải quyết chưa xong nên không muốn nói với anh.

Đợi một ngày nữa đi. Đợi cô tự tay đặt dấu chấm hết, rồi nói cho anh biết, trong trái tim cô đã sạch bong, tất cả chỉ còn lại vị trí của anh mà thôi.

Trước khi gần đi ngủ, Lục Phồn ngồi trên giường xem tivi, Nghê Giản kéo chiếc hộp nhỏ ra tìm kiếm.

Chiếc hộp này đã theo cô hơn mười năm. Bên trong hộp có một gói da, Nghê Giản không hề mở nửa năm nay. Cô kéo khóa, lôi một chiếc túi màu đen không

thấm nước ra, trong túi có một hộp gắm. Nghệ Giản bỏ hộp gắm vào trong túi xách, đặt chiếc hộp lại như cũ.

Ngày hôm sau là mừng bốn, buổi sáng, Nghệ Giản nhận được tin nhắn của Trình Hồng, nói Tiêu lão phu nhân bị ngã, bảo cô về nhà hỏi thăm, cô trả lời xế chiều sẽ đến.

Lúc ăn cơm trưa, Nghệ Giản hỏi Lục Phồn khi nào đi làm. Lục Phồn nói mừng tám tháng giêng.

Nghệ Giản hơi ngạc nhiên: “Lần này nghỉ dài thế”.

Lục Phồn đáp: “Biết anh muốn đến Bắc Kinh, đội trưởng đã điều động thêm cho ba ngày”.

Nghệ Giản a một tiếng, gật đầu: “Đội trưởng đối với anh rất tốt”. Cô dừng lại, nhớ ra: “Vậy phải đặt vé trước đi”.

Lục Phồn: “Để anh mua”.

Nghệ Giản thoáng ngừng, gật đầu: “Được, để anh mua”.

“Mua ngày đó hay thế nào?”.

“Tùy anh”.

Ánh mắt Lục Phồn thâm trầm nhìn cô một cái.

Nghệ Giản không chú ý, ném chìa khóa xe cho anh: “Buổi tối em không ở đây, anh nhàn rồi không có chuyện gì thì đi chơi một mình đi”.

Buổi tối, Nghệ Giản ra khỏi Tiêu gia, nhận một tin, hỏi anh có thời gian gặp mặt không, không khéo phải đi Thượng Hải, mai mới có thể trở về.

Nghệ Giản quay lại khách sạn, Lục Phồn đã ở đó. Nghệ Giản ném túi xách lên bàn, bước vào nhà vệ sinh.

Qua mấy phút, chiếc điện thoại trong túi xách của Nghệ Giản phát ra âm thanh.

Lục Phồn đưa mắt nhìn chằm chằm vào chiếc túi màu trắng.

Tiếng chuông đã tắt. Nhưng anh vẫn nhìn.

Tiếng nước trong nhà tắm chưa dứt.

Hai phút sau, Lục Phồn đứng dậy, đến bên bàn, lôi điện thoại trong túi của Nghệ Giản ra.

Có hai thư đến chưa đọc. Lục Phồn không mở xem, chỉ thấy trên giao diện xuất hiện thông báo nhanh. Đó là nội dung của tin nhắn thứ hai, gồm sáu chữ:

‘Chắc chắn, Tô Khâm sẽ đến.’

Lục Phồn đứng một lúc, đặt di động xuống xong thu tay, trong lúc vô tình gạt phải chiếc dây đeo. Chiếc túi rơi xuống đất, một chiếc hộp trong túi lăn ra. Lục Phồn cúi người nhặt, vừa nhắc nắp lên, tay liền khựng lại.

Anh nhìn thấy một bức ảnh, đen trắng, là chân dung một người đàn ông.

Dưới tấm ảnh, hai từ đơn đậm vào trong mắt:

MY LOVE.

Chương 40

Nghê Giản sấy khô tóc mới ra khỏi nhà tắm. Trước khi đi ngủ, cô nhìn điện thoại, trả lời tin nhắn, hỏi anh ta địa chỉ. Lục Phồn đã nằm trong chăn. Nghê Giản hơi ngạc nhiên vì thấy anh đi ngủ sớm.

Cô vén chăn lên ngồi vào ổ, hỏi: “Hôm nay anh đi chơi mệt lắm à?”. Lục Phồn không trả lời, cũng không mở mắt.

Nghê Giản nằm úp sấp lên người anh, ghé sát mặt: “Ngủ gì chứ”. Nói xong, cô vươn tay nhéo mặt anh.

Tay bỗng bị bắt lấy. Lục Phồn mở mắt ra.

“Em đã nói là anh không...”.

Giọng nói đứt quãng, miệng Nghê Giản há to. Lục Phồn đang nhìn cô. Ánh mắt của anh khiến cô giật mình. Anh nhắm mắt lại, cánh môi hơi ngấp ngừng: “Anh muốn ngủ”.

Nghê Giản im lặng nhìn anh hồi lâu, phản ứng thật chậm ò lên một tiếng, đờ người rời khỏi anh.

Đêm nay, Nghê Giản rất biết điều, không làm loạn. Cô có cảm giác hình như Lục Phồn mệt thật, anh nằm đó không động đậy. Cô sợ đánh thức anh, suốt đêm không dám cựa quậy, quá nửa đêm mới ngủ, nhưng mới sáng đã tỉnh giấc.

Cô quay sang nhìn, Lục Phồn vẫn đang ngủ. Nghê Giản nhẹ tay nhẹ chân rời giường, nhìn điện thoại, mới 6h01.

Cô đứng bên bàn một lúc, thay đổi ý định. Cô không muốn đợi đến giữa trưa, bây giờ mang những thứ kia đi trả, trở về vẫn có thể ở cùng với Lục Phồn cả ngày.

Nghê Giản thay quần áo, vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau khi xong xuôi, cô cầm túi xách ra cửa đổi giày.

Trước khi ra cửa, Nghê Giản vô tình nhìn lướt qua giường, đứng nắm chặt tay nắm cửa một lúc.

Lục Phồn đã tỉnh. Anh đang ngồi trên giường nhìn cô.

Nghê Giản nhíu mày, hơi ngạc nhiên: “Anh ngủ không ngon à?”. Sao qua một đêm, dáng dấp của anh nhìn tiêu tụy hơn ngày hôm qua, ánh mắt hình như còn có cả tơ máu?

Lục Phồn không lên tiếng.

Nghê Giản nói: “Giờ còn sớm, em ra ngoài gặp bạn, anh ngủ tiếp đi”.

Lục Phồn không đáp lời, im lặng nhìn cô, chằm chằm hỏi: “Không thể không đi à?”.

Nghê Giản khẽ giật mình, đáp: “Phải đi”.

Lục Phồn mím chặt môi. Hai giây sau, gật đầu.

Lúc Nghê Giản quay đi, thấy môi Lục Phồn giật giật.

Anh gọi tên cô.

Nghê Giản nhìn anh.

Lục Phồn bảo: “Đừng lái xe, ngồi taxi đi”.

Nghê Giản ra cửa, gửi hai tin liên tiếp, cuối cùng đầu bên kia cũng có hồi âm. Nghê Giản theo lời dặn của Lục Phồn, không lái xe, xuống lầu bắt taxi.

Nghê Giản đi taxi mất hơn 1 tiếng mới đến khu Triều Dương.

Cô đứng dưới lầu nhận tin gọi xuống, hơn mười phút mới thấy xuất hiện, anh ta vừa há miệng liền hỏi: “Jane, cô vội vã đến đây có chuyện gì gấp à?”.

Nghê Giản đáp: “Không có chuyện gì lớn. Chỉ là có mấy thứ muốn nhờ anh trả lại cho Tô Khâm”.

“Thứ gì vậy?”.

Nghê Giản lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp: “Mấy năm trước anh ấy đã bỏ lại không ít đồ, đều trong đây cả”.

Anh ta ngỡ ngác không hiểu cầm lấy chiếc hộp, vừa mở ra nhìn liền giật mình.

Bên trong giống y như một chiếc tủ chứa đồ, nào ảnh chụp, khay áo, bút máy, bật lửa... Tất cả đều là của Tô Khâm.

“Cô... đây là...”.

Nghê Giản trả lời lạnh nhạt: “Hồi đó tôi bị bệnh, muốn trộm ít đồ. Giờ khỏi rồi, biết những thứ này không thuộc về tôi nên phải trả lại cho anh ấy”.

Anh ta sững sốt nhìn cô: “Jane, ý cô là... Không đi tụ tập, không gặp cậu ấy?”.

Nghê Giản gật đầu: “Không còn gì để gặp”.

Nghe đến đây, anh ta hiểu ra tính nghiêm trọng của vấn đề, cau mày hỏi: “Jane, cô muốn vứt bỏ Tô Khâm phải không?”.

“Đừng nói vớt bỏ hay không vớt bỏ”. Nghệ Giản cong mắt, ý cười tràn ra: “Có một người đàn ông đang đợi tôi, hẹn gặp lại”.

Nghê Giản rời tiểu khu, đi bộ một đoạn lên trên cầu. Cô đứng dựa lan can đá một lúc, gió lạnh thổi tới trước mặt, cô vẫn cười thành tiếng.

Những chuyện trước đây giống ngày hôm qua, đã trôi qua.

Những chuyện sau này giống như tương lai, bắt đầu lại từ đầu.

Tốt rồi, một Nghệ Giản chìm trong bóng tối trước kia đã chết rồi.

Lục Phồn thu dọn ba lô xong xuôi, tắt đèn. Vừa ra đến cửa, anh nhìn thoáng qua căn phòng trọ, ngẩn ngơ giây lát. Lục Phồn đeo túi ra khỏi cổng chính khách sạn, đi theo con đường hướng đến ga tàu điện ngầm.

Ga tàu điện này Nghệ Giản đã dẫn anh đến, anh vẫn nhớ đường, đi bảy tám phút là đến.

Anh mua vé, đi vào, tìm tuyến số 9. Tuyến số 9 thông tới nhà ga phía Tây Bắc Kinh.

Lục Phồn kiểm tra trên điện thoại di động, nhà ga phía Nam là đường sắt cao tốc, nhà ga phía Tây đều là xe lửa bình thường. Tàu cao tốc rất nhanh, chỉ nửa tiếng là đến. Anh đến phòng bán vé mua vé chuyến gần nhất, vé đứng, 7h30 khởi hành.

Tâm trạng Nghệ Giản rất tốt, lúc quay về cô còn tới phố ẩm thực, mua rất nhiều đồ ăn cho Lục Phồn, bắt taxi trở về khách sạn đã hơn 10 giờ.

Cô lên lầu, gõ cửa, không có người ra. Nghệ Giản đoán Lục Phồn đang ở trong nhà vệ sinh, nên cô không gõ lại nữa mà lôi thẻ phòng để mở cửa.

Trong phòng tối om.

Nghê Giản nhíu mày.

“Lục Phồn?”. Cô gọi một tiếng, đi tới nhà vệ sinh.

Đẩy cửa ra, bên trong trống không. Nghệ Giản quay người nhấn đèn, đảo mắt quanh phòng một vòng, gương mặt tái nhợt. Không thấy ba lô của anh, quần áo cũng không có.

Một chiếc thẻ phòng khác đặt trên bàn.

Nghê Giản nhìn chăm chăm, vai buông lỏng, chiếc túi trong tay rơi xuống đất, bánh đậu Hà Lan lăn ra khỏi túi, vỡ nát.

Trên chuyến tàu đông đúc, Lục Phồn ngồi xôm ở hành lang. Xung quanh đều là những hành khách không mua vé ngồi, mọi người chen chúc một chỗ, cao giọng nói chuyện phiếm.

Lục Phồn không tham gia.

Trên tàu đủ hệ thống sưởi, gương mặt anh hơi đỏ, ánh mắt cũng thế. Suốt đêm qua không ngủ, anh có chút mệt mỏi, nhưng với hoàn cảnh như thế này hoàn toàn không có khả năng để nghỉ ngơi.

Lục Phồn đứng thẳng lên, đặt ba lô treo lên cánh tay, đi vệ sinh. Anh lôi từ trong chiếc túi cạnh nhỏ của ba lô ra một bao thuốc, rút lấy hai điếu. Anh dựa vào cửa, nhìn chăm chăm vào chiếc gương nhỏ trên bồn rửa tay, nhìn mặt mình trong đám khói lượn lờ.

Anh nhắm mắt lại, phả một vòng khói.

Cứ như vậy đi.

Rất tốt.

Xe lửa đầu chữ Z nhanh so với tàu lửa thường, nhưng so với tàu cao tốc, vẫn rất chậm, tám giờ tối mới đến nơi.

Lục Phồn ra khỏi nhà ga, ngồi xe buýt về nhà, chỉnh đốn sơ qua rồi quay lại đội.

Ông chú phòng thường trực nhìn thấy anh, vô cùng ngạc nhiên: “Ồ, không phải đi Bắc Kinh sao? Cũng chưa đến phiên cậu quay lại đội cơ mà, sao lại về thế này?”.

“Không có việc gì nên về sớm ạ”.

Lục Phồn không nhiều lời, tiến vào đại viện. Đội trưởng Trần tuy ngạc nhiên, nhưng vì anh về sớm nên rất phấn khởi, không đủ nhân lực trong dịp tết, thiếu đi một người quả là một sự chênh lệch không hề nhỏ.

Tối đó Lục Phồn trở về liền có hai lần báo động.

Sáng sớm ngày hôm sau, còi báo động vang lên lần nữa, khu đang phát triển Lâm Nguyên bị phát nổ. Sau báo động, trung đội điều bốn chiếc xe cứu hỏa, 22 lính phòng cháy chữa cháy đến ứng cứu.

Buổi sáng cùng ngày, vụ nổ ở khu đang phát triển Lâm Nguyên đã trở thành sự kiện truyền thông lớn, tiêu đề nổi bật trên các trang mạng.

Đêm đó, buổi họp báo đầu tiên đã được tổ chức, chính thức thông báo có 78 người chết, trong đó có 31 nhân viên cứu hỏa.

Bắc Kinh.

Bệnh viện Hiệp Hòa.

Nghê Giản tỉnh lại sau hôn mê. Trong phòng bệnh không có người thứ hai. Nghê Giản há to miệng, cổ họng đau rát. Cô muốn rời giường uống nước, động đậy cơ thể, phát hiện toàn thân đều đau nhức. Cô cúi đầu nhìn, tay phải bó thạch cao. Giữa lòng mày Nghê Giản chùng chắt nếp gấp.

Lúc này, cửa phòng mở, hai người đi tới, Trình Hồng ở phía trước, dì nhân viên chăm sóc ở phía sau. Thấy Nghê Giản tỉnh, Trình Hồng thở hắt ra, nhưng sắc mặt không có gì thay đổi, vẫn nghiêm túc như trước.

Bà đến bên giường, nhìn Nghê Giản chăm chăm. Nghê Giản cũng nhìn Trình Hồng.

“Mẹ thu xe lại rồi, sau này con không được chạm vào xe nữa”. Trình Hồng nói.

Trên gương mặt tái nhợt của Nghê Giản không chút biểu hiện. Cô không lên tiếng, Trình Hồng cũng không thèm để ý, bắt đầu dạy dỗ Nghê Giản như mọi lần.

Bà nghiêm nghị nói hết những lời cần nói. Mặt Nghê Giản vẫn ngây ra, không hề đáp lại.

Qua hồi lâu, lúc Trình Hồng chuẩn bị rời đi, Nghê Giản mới gọi một tiếng: “Mẹ”.

Trình Hồng dừng bước. Giọng Nghê Giản khàn khàn: “Đưa di động cho con, được không?”.

Trình Hồng quay lại, nhìn cô: “Vỡ rồi không dùng được nữa”.

Ánh mắt Nghê Giản sững sờ giây lát. Mấy giây sau, cô nói: “Con phải trở về”.

“Trở về?”. Trình Hồng hỏi: “Bộ dạng con ra nông nổi như thế này, ra sân bay còn bỏ không nổi, quay về thế nào chứ?”.

Nghê Giản nhìn bà chăm chăm, nhắc lại: “Con phải trở về.”